

„Naponta öt hátralékossal beszélgetek...”

Egyre javul Apostagon

AZ ADÓFIZETÉS

A dunavescsei járás módosabb, jól gazdálkodó községei közé tartozik Apostag. A begyűjtés eltérése, a gazdálkodás kötöttségeinek feloldása nagy kedvezményeket jelentett az apostagi gazdáknak is, ám az egyetlen köteletség, az adófizetés mégsem javult, hanem inkább romlott.

A helyi tanács belátta, hogy segítenie kell a nagy veszteségekkel megterhelt államháztartáson.

— Az adófizetési fegyelem megromlásának az volt a legfőbb oka — mondja a helyi tanács elnöke —, hogy bizonytalanság kapott lábra a gazdák között. Egy részük azt várta, hogy a beadás után az adófizetés is megszűnik majd, a másik része, a borulátóbbak meg úgy gondol-

ták, hogy a beadás megszüntetése után bizonyára felemeli az adót a kormányzat, hogy valamiképpen pótolja a kieső bevételeket.

— Ilyen nézetek voltak községünkben és ezek ellen a nézetek ellen a kormány rendeleteinek ismertetése a legjobb orvosság. Már januárban hozzáfogtunk a beszélgetésekhez, ennek tudható be, hogy egyre több gazda fizeti pontosan az adóját. Megértettük az emberekkel, hogy nincs olyan állam a világon, ahol ne kellene adót fizetni. Erről egyetlen államrendszer sem mondhat le. Azt is elmondjuk — és ennek igen örültek községünk parasztjai —, hogy a munkás-paraszt kormány nem emeli fel az adót a beadás el-

törlése miatt sem. Így aztán a józan gondolkodású parasztemberek nagy része már januárban kifizette negyedéves adóját. Az év első hónapjában 50 000 forintot fizettek be községünk lakói adóra.

— Vannak persze olyanok is, akik sohasem siettek az adófizetéssel és most is húzzák-halogatták a törvényes köteleességük teljesítését. Ezeket az embereket behívjuk a tanácsházhoz és elbeszélgetünk velük. Minden napra ötöt hívatok be és ismertetem velük a rendeletet: ha nem fizeti ki időre az adóját, akkor fel-emeljük az előírást és 10—40 százalékkal is több lehet a fizetni valója.

— Az egyes beszédnek megvan a hatása. Februárban már 70 000 forintot felülre emelkedett a befizetés mennyisége. Ilyenformán már csak 14 százalékkal marad le községünk az esedékes adó befizetésében. Néhány hét alatt ezt az elmaradást is leküzdjük és remélem, hogy Apostag első köze közül kerül — fejezte be a helyi tanács elnöke tájékoztatóját.

Laikus HITTANÁROK

NEM KIS MEGLEPETÉST okozott a hetényegyházi szülőknek decemberben az a hír, hogy gyermekeik hittanántanítását nem a plébános úr, hanem két falubeli kislány, Sánta Erika és dr. Bodócs Gyula volt újságíró leánya fogja ellátni. Ilyen hitoktatókra még a falu legöregebbjei sem emlékeznek. Arról hallották, hogy valamikor arra képeített apácák foglalkoztak hittan tanítással, de hát az akkor se volt valami jó dolog — és ráadásul Sánta Erika és a Bodócs lány nem is hasonlít az apácákhoz.

Erika csinosan öltözködik, hajába dauret rakat, száját pirosra festi, mint más falubeli szereelmes nagylány. Olyan falu szepének tartják. Szemével állítólag ellenállhatatlanul tud a legényre nézni. Erika nem apáca, még csak 18—19 éves, de a váci püspök megbízásával kinevezték »laikus« hittanárnak.

LAIKUS, talán a szó igazi értelmében is. Ugy tudják, a közepliskolát se végezte el, s ha a táblára ír, az iskola tanítói attól félnek, hogy a gyerekek előtt szégyenben marad helyesírás hibái miatt.

Az előző években Fercsik plé-

bános úr tanította a hittant. A múlt év szeptembere után azonban gyakran elmaradt a hittanóráról. Azt mondják, nem bírta ellátni. Amikor meghallottam, először arra gondoltam, hogy a plébános úr valószínűleg nagyon öreg és beteges lehet. De nem. Megtudtam, hogy 35—40 év körüli, egészséges fiatal ember. — Amióta ezeket a 18—19 éves lányokat beszervezte, február első felében is ők látták el a község iskolában a hitoktatást. A lányokat egyéni foglalkozásokon készíti fel az előadásokra, és egyéb feladatai mellett, valószínű, többre nem futja az idejét.

MIÉRT EZEKET a lányokat állították be a hittan tanításra? Csak nem az az érdeme Sánta Erikának, hogy az apja volt csendőr, akiről kevesen hiszik el, hogy a népi demokrácia híve. A napokban értesültünk arról, hogy a Művelődésügyi Minisztérium rendelete ezt a visszaszállított helyzetet megszüntette. Ezentúl csak a megyei tanács művelődési osztályának megbízólevelével ellátott személy taníthat hittant.

Reméljük, az illetékesek ennek a rendeletnek mindenütt érvényt szereznek.

N. J.

EGY RENDŐR II.

— Feodor hadnagynak helyén volt a szíve —

November 2-án délben ugyanis Nagy Béla pedagógus vezetésével egy 20—25 főnyi fegyveres csapat érkezett meg Hercegszántóra egy teherautóval. Fegyvereket hoztak, vadonatúj géppisztolyokat ládászámra. A tanácsházánál álltak meg és a nemzetőr parancsnokot keresték.

— Na, lesz itt nemulass! — mérgelődött magában Feodor elvtárs a fegyverek láttán, aki éppen a tanácsházán tartózkodott. Aztán gondolt egy merészet és a fegyveres parancsnokfelé el állt.

— En vagyok itt a közrendi ember — mondta nekik, s majdnem torokán akadt a szó. Az egyik alparancsnok felében ugyanis régi bajai ismerősét fedezte fel, akit még próbarendőr korában ő juttatott egy betörés után a börtönbe. Akkoriban nem is valami szépen társalgott vele, s csoda lesz, ha most nem jut majd észbe. Gondolkodásra nem volt idő, hát a pillanat sugallta megoldást választotta Feodor Sándor.

— Szervusz druzsám! — lépett a marcona börtöntöltelék mellé. — Hát te is átvészelted azt a csúnya világot?

Az meglepetten áll, kényszerűen mosolyog és parancsnoka kérdésére csak azt tudta hebegni, hogy igen, ismeri Feodor Sándort.

— En vagyok itt megbízva a nemzetőrség vezetésével — erősítette Nagy Bélának is Feodor. Az türelmetlenül nézegette az óráját, nem győzte várni az előre kiszemelt bizalmi embere megérkezését, végülis engedékenyebb lett.

— Hát jó — jelentette ki — akkor önnek is átadhatjuk a fegyvereket. De azonnal osszák szét kérem, a nemzetőrök, meg a fegyverigénylők között. — Aztán utasítást adott és két láda géppisztolyt, húsz darabot, a hozzávaló jó párezer tölténnyel együtt, letették a teherautóról.

Amint a művelet vége felé tartanak, jön ám be a tanácsai szobába Köhegyi Mihály, volt horthysta rendőrfőtörzsmester egy, a teherautóval érkezett fegyverrel.

— Itt vannak a fegyverek — mutat a ládára a géppisztolyos. — Vegye át kérem őket és egyben a nemzetőri parancsnoklást is.

Köhegyi meredten bámul a ládák mellett álló Feodorra, meg egy másik helybeli rendőrré, akit Feodor titokban odaintett vigyázni a fegyverekre. Csak bölintani tud, hang nem jön ki a torokán. Át merje vajon venni a fegyvereket itt, a rendőrpáncsnok előtt? Van olyan ereje már a »forradalomnak«, biztos-e már a győzelem, hogy semmi bántódása nem lesz majd emiatt?

Amíg Köhegyi így töpreng, Feodor feltalálja magát és — jól van kérem, szét fogjuk azonnal osztani a fegyvereket — igérettel indulásra bírja Köhegyi barátját. Közben már jelentkeznek is a fegyverért, egy részeg túzóító szinte lerázhatatlanul to-

pog a géppisztollyal megrakott ládák körül.

— Ha kiosztanánk a fegyver, akkor vége mindennek — villan át Feodor fején a gondolat. — De ha sikerül valahogyan megakadályozni, akkor megmenthetjük a község békéjét, s talán számos emberéletet is...

Kő esett le a szívről, amikor végre felbűgött a teherautó motorja és a »forradalmárok« tovább indultak egy faluval.

A fegyveresek láttán eközben még egy embernek jött meg az étvágya a géppisztolyra. Feodor elvtárs gyors elhatározással így fordult a két nemzetőrjelölt felé:

— Hozzanak gyorsan tragacsokat. Itt nem szedhetjük ki a ládából a becsírozott fegyvereket, mert összepisztokolnánk vele mindent. Meg előbb itkaini kell a fegyverek számát, ki kell próbálni, azt sem tehetjük meg a tanácsházán. Átvisszük majd a rendőrség épületébe, aztán ott majd elintézzük mindent.

A két ember futott talicskát keresni, ezeket hát egyelőre elküldte. De itt áll még reménykedőn-félénken Köhegyi, aki még mindig nem tudta elődönteni magában, hogy a »forradalmárok« megbízatásának higiényn, nemzetőr parancsnoknak érezze-e magát és úgy cselekedjék, vagy pedig

Az 1957. évi állatszámllálás előtt

A Központi Statisztikai Hivatal minden évben számba veszi az ország állatállományát. Az állatszámllálás célja a népgazdaság szarvasmarha-, ló-, sertés-, juh-, szamár-, öszvér-, bivaly-, kecske- és baromfiállományának, valamint a méhcsaládok számának a megállapítása.

A számlálóbiztosok 1957. március 1-től 7-ig házról házra, lakásról lakásra járva keresik fel a dolgozókat. Az összeírás az állatok megszámlálása útján történik. Előfordul, hogy egyes állattartók — esetleg különböző rémhírek hatására — állatállományuk egy részét letagadják, vagy az állatok kor- és ivar szerinti megoszlását nem megfelelően vallják be a számlálóbiztosoknak. A valóságnak nem megfelelő, elferdített adatszolgáltatás veszélyezteti az állatállomány tényleges számbavételét, s ilyen cselekedet büntetést von maga után.

Ezúton hívjuk fel a megye állattartó lakosságát, hogy a náluk megjelenő számlálóbiztosok munkáját segítsék, az állatállomány pontos felmérését biztosítsák.

Központi Statisztikai Hivatal
Bács-Kiskun megyei Igazgatósága

NAGY SIKERE VAN

a „Csárdáskirálynő”-nek

A KISKÖRÖSI JÁRÁSBAN

A kiskörösi MÁV ének-, zene- és táncgyűjtése ugyancsak nagy léba vágta a fejszét, de megérte. Kötő előadásban hozták színre Kálmán örökéletű operettjét, a »Csárdáskirálynő»-t. Csengőd, Soltvadkert, Kiskörös közönsége már végigtapsolta a

kitűnő produkciót és a közönség lelkesedése ösztönzi a szereplőket, hogy jölsikerült előadásait megújazzák a járás többi községeiben is, sok kellemes órát szerezve a népes látogatóközönségnek.

„Vidám gyerekek volt Jancsi,

DE melózni azt tudott”

és mégis kapun kívül Kocsis János, a szakma kétszeres kiváló dolgozója

ipari Technikum III. osztályába jár. 1957. január 10-én a KGM-től másodszorra is megkapta a Szakma kiváló dolgozója címet, január 26-án pedig elbocsátották munkahelyéről.

Lakásán egy kis szobácskában beszélgetünk. Büszkén mutatja emlékeit, amiket jó munkájáért, vagy az ifjúsági mozgalomban résztvevő tevékenységéért kapott. Vándorútleveleket, okleveleket sorakoznak egymás mellett. Elmondja, hogy a legutóbbi félévben nem volt 200 százalékon aluli teljesítménye. »Ha nekem a nevem után 160 százalékot írtak, akkor egy kicsit szégyelltem magam.«

Igen, ezekkel az eredményekkel lehet is büszkélkedni. Sajnos azonban e büszkeségbe már szomorúság is vegyült, hiszen Kocsis János nem dolgozik. Mutatja a papírt, megfellebbezte az elbocsátást, de a fellebbezést is elutasították. Indok: »a panaszbeadványban felhozott szociális körülmények és a munkához való viszonya sem teszi lehetővé az igazgatói felmondás hatálytalanságát...« Azt hiszem, hogy ez az indoklás egyáltalán nem meggyőző.

Kocsis elvtárs fiatal, nos ember, sem háza, sem földje nincs. Sokáig nem ülhet otthon, hiszen élni akar, tehát dolgozania kell. A munkától nem fél, elmenne a mezőgazdaságba is dolgozni, de nem teheti, mert iskolai tanulmányai gátolják ebben, hiszen még egy év és Kocsis elvtárs minden bizonnyal sikeresen vizsgázik a Gépipari Technikum utolsó osztályában is, ez pedig nagy dolog, igen nagy dolog.

Racionalizálásra természetesen szükség volt, gazdasági életünk súlyos helyzete megkövetelte ezt, de uram bocsá, azt hiszem, hogy a szakma kétszeres kiváló dolgozóját elbocsátani még a Kiskunfélegyházi Gépgyárban is nagy luxus, különösen, ha a többi között csak egyet veszünk figyelembe, mégpedig azt, hogy az adminisztratív munkaerők közül csak 5, a fizikai dolgozók közül pedig 145 embert bocsátottak el.

Jártam benn az üzemben, beszéltem Némedi elvtárral, az MSZMP üzemi titkárával, Drozdik elvtárral, a munkástanács elnökével és más elvtársakkal. Általában az volt a véleményük, hogy nem tehettek mást, Kocsist is el kellett bocsátani. Az elvtársak elmondták azt is, hogy a gyár anyagellátása annyira javult, hogy márciusban már munkásfelvételt is lesz és az elbocsátott munkások egy részét vissza tudják venni. Ezek között lesz Kocsis János is.

En bízom benne, hogy valóban így lesz és akkor Kocsis elvtárs rövidesen ismét oda állhat a munkapad mellé, visszamegy csoportjába, abba a csoportba, melynek fiatal tagjai, mikor érdeklődtem náluk Kocsis felől, azt mondták, hogy »vidám gyerekek volt a Jancsi, de melózni azt tudott«.

Palkó László

—Gróni